Ч. 54. Пятниця 9 (22) марта 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї, незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік	К.	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К.	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Студентскі забуреня в Росиї. — Анґлія під оружием.)

Вже від початку марта прокинули ся по росийских університетах сильні забуреня між студентами викликані як звістно засудом на київских студентів, з котрих звиж 200 віддано за кару до войскової служби. Наслідком київских розрухів був також і замах на міністра Боґолєпова. Тепер подає „Правительственний Вестнік“ такий опис тих розрухів по ріжних росийских містах: Дня 4-ого марта зібрали ся в Петербурзї студенти перед казаньским собором і рушили на Невский проспект. Коли поліция заступила їм дорогу, товпа обернула ся до ратуша. Там поліция списала 244 назвиц, між ними 41 назвиц студентів і 128 студенток, а відтак випустила демонстрантів на волю. При тім не було ніякого нещастного случаю. — Того самого дня в Харкові, по заупокійнім богослуженю за Александра II. звиж 100 студентів удало ся в походї до університету. Мимо візваня поліциї студенти не хотіли розійти ся, в наслідок чого окружили їх козаки; кількох з товпи арештовано. Вечером студенти хотіли устроїти демонстрацию перед редакциєю „Южного краю“; але поліция і войско завели їх на полицию і списали назвиска. Поліция розігнала другу товпу студентів, що зібрала ся перед театром. Взагалї арештовано 136 студентів, з котрих 24 задержано в арештах. — Дня 8 марта в Москві зібрало ся значне число студентів і студенток перед університетом. Візваня поліциї не услухали, і на силу войско спровадило 507 студентів і 101 студенток до манежи. Вечером позволено студенткам вернути до домів, але скористало з того лише 93, прочі остали в арештї. На другий день арештовано 53 осіб. Дня 10 марта арештовано 21 учеників топоґрафічного інститута, а відтак ще 463 осіб. Дня 9 марта явила ся перед манежею товпа яких 700 осіб і хотїла відбити арештованих, але поліция і войско розігнало єї. Дня 11 і 17 марта демонстрували знов студенти і студентки і арештовано знов кільканайцять осіб. — Того самого дня перед полуднем в Петербурзї перед казаньским собором зібрало ся до 3.000 осіб. Поліция дармо взивала, аби розійшли ся. Серед товпи роздавано ріжні підбурюючі письма. Відтак прийшло до крикливих демонстраций, так що поліция і войско мусїли відділити демонстрантів від прочої публики. Товпа студентів, обкидаючи поліциянтів і козаків ріжними предметами рушила до собора. Кількох студентів хотїло розвинути червоні і білі хоругви з ріжними написами, але поліция відобрала їм силою ті відзнаки. Прийшло до сильної бійки межи товпою, а поліциєю і козаками, причім команданта козаків ранено зелізним молотом в голову. Відтак козаки позсїдали з коний і окружили демонстрантів, з котрих часть арештовано. Друга часть студентів силою вдерла ся з криком до собора. Тоді поліция війшла до церкви і арештувала 399 студентів і 377 женщин переважно студенток, а крім того 44 инших осіб. В бійцї з поліциєю і войском тяжко ранено також одного комісаря поліциї. Крім того потерпіли лекші рани 20 поліциянтів і 4 козаків і 32 особи цивільні. — Всюди помагали студентам в розрухах робітники.

„Анґлія під оружием!“ — такий оклик лунає тепер в цілій британьскій державі. Не лише, що ухвалено нові суми на полки охотників та нові підводні лоди, але розпочато там широку раду за введенем загально-обовязуючої войскової служби. Оклик „Анґлія під оружием“ здобув собі приклонників навіть переважної більшости льордів, котрі прямо зажадали переміни вербункового системy на бранковий. Для тої справи склекано вже навіть коронну раду, а на ній лише Сельсбері і Бальфур промавляли против реформи, головно побоюючись, щоби молодїж не еміґрувала з краю, — а всї прочі станули по сторонї загального обовязку войскової служби. Причину до такої переміни поглядів в Анґлії подала передовсім справа нікараґуаньского каналу, котрим Америка хоче перетяти свій континент замість недокінченого панамского каналу. Що-до того нікараґуаньского каналу істнувала давна анґльо-американьска умова, так звана Клейтон-Бульверска, що перед кількома днями була предметом нарад вашинґтоньского сенату. Отже референт-сенатор Морґан сказав про сю умову так: Сполучені Держави надіяли ся від давна, що Анґлія зрече ся прав, які випливають з сеї умови, але она волїла мовчати, думаючи очевидно, що мовчанє есть золотом в тім случаю, бо нікараґуаньский канал, коли повстане, відбере

38)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлійского — Конана Дойлї).

(Дальше).

— От і все, що він сказав. Відтак приїхали Ви з Льондону а я прийшов з Клекстон, і ось ми разом веселі і вдоволені. Отже видите паннунцю, що то не придасть ся до нічого, бо Ви звідси не вийдете.

— Коли мене пустите, то він буде гадати, що я так борзо перебігла, що Ви не могли мене зловити. Тогди він не буде дуже злостити ся, а я дам Вам більше гроший як Ви стратите.

— Ні, ні — сказав одноокий і покивав енерґічно головою. Я пильную свого обовязку і чорт нехай мене вхопить, коли ні! Я ще ніколи не дав ся перекупити та й не дам ся, коли замість обіцянки не можете дати готівки. Тих инших гроший не можна відложити і жити з них на старість.

— Ах! — відозвала ся Кеті. — Колиж я не маю більше гроший, як тих кілька шілїнґів.

— Сюди з ними! — Він сховав і ті до кишені разом з тамтими. — Тепер не скажу пану Джірдльстонови нічого о цілій тій історні. Він би сердив ся, як би знав, але Віллєм Стівенс уміє держати язик за зубами. Господи, ось іде і моя жінка та несе їсти! Втікайте звідси! Як би она побачила, що я говорю з Вами, то вхопила би Вас за волосє, чи Ви би того хотїли, чи ні. Кажу Вам, що то страшно заздрістна баба. Коли видить, що якась друга залицяє ся до мене, то єї бере така злість, що она би зараз била. Чисто, якийсь чорт влїз в бабу. Ідїть же собі, кажу!

Кеті налякавшись, що може зробити собі нового ворога, обернула ся та пустила ся поволи назад горі алеєю. Коли оглянула ся, побачила, як дорогою в гору ішла якась велика, костиста баба, з якоюсь бляшанкою в руцї. Самотна і опущена, але не зовсїм без надії, ішла она правим боком через алею, та перелїзла через корчі і гущавник, аж до огорожі города. Був то величезний мур, що найменше на півтора сяжня високий, і в горі вкритий потовченим склом. Кеті ішла сподом, попри мур, і не зважала на то, що тернисті корчі калїчили єї аж до крови, аж наконець побачила, що нема виходу. Правда, була мала деревлянна фіртка, попри котру ішов шлях зелїзниці, але она була добре замкнена. Одинокий вхід, через котрий можна було вийти, був той, при котрім була згадана варта. Она набрала того переконаня, що без крил годї видобути ся звідси, або в який небудь спосіб дати знати, де она обертає ся і що з нею має стати ся.

Коли, змучена і розчіхрана, вернула домів з дороги своїх відкрить, стояв Джірдльстон на порозї і повитав єї сардоньским усьміхом на устах.

— Ну, як же сподобав ся тобі город? — спитав він, такий веселий, яким єго ще ніколи не бачила. — А та монументальна огорожа і той сторож на брамі? Як тобі то сподобало ся?

Кеті хотїла зразу сьміло відповідати, але надармо силувала ся до того. Уста єї дрожали, очи зайшли сльозами, і з криком повним горя і розпуки, котрий міг би був тронути й дикого зьвіра, побігла она до своєї комнати, кинулась там на постїль і заридала так гіркими сльозами, якими ледви чи коли якась женщина була змушена плакати.

33.

Того самого вечера приїхала Ребека з Льондону. Єї присутність була відрадою для Кеті; бо хоч она тоту дівчину ніколи не любила, і завсїгди їй не довіряла, то все-таки вже то само, що мала при собі товаришку того самого рода, додавало їй якогось чувства безпечности. Та й в єї комнатї настала мала зміна на ліпше, а служниця дістала сусїдну комнату, так, що она могла закликати єї, за кождий раз запукавши до стіни.

То була для неї невисказана відрада, бо через цїлу ніч чути було як тріщали спорохнавілі бальки та шибали собою щури, так, що самісенькій одній годї було видержати.

Поминувши ті не конче приятні шелести та стуки, мав той давний монастир ще й з инших причин недобру славу. Вже сам зверхний вигляд будинку міг зробити вражінє якоїсь несамовитости. Високі білі мури були місцями вохкі, і виглядали погано від того, а від даху аж до спода тягнули ся довгі зелені смуги. В серединї на низких коритарях та на вузких

часть доходів, які Анґлія тягне з суезкого каналу. Она промавляє до наших чувств при всякій нагоді, про племянну крівність з нами, думаючи, що за солодкі слівця заплатимо їй нашими інтересами. Але ми не зробимо їй тої приємности, а коли она поважить ся увійти з нами в зачіпку, то скоро пересьвідчить ся, що зможемо против неї виставити тілько жовнїрів, кілько горожан віддало свої голоси на Мек-Кінлея (660.000). А коли війна скінчить ся, Анґлія побачить, що на завсїгди зірвали ся звязи, які лучать престол льондоньского короля з Індиєю. Канадою і Австралїєю і що цїла сила Великої Британії становила лиш одно велике нїчо. Про імперию мріють в Льондонї, а не думають про те, що коли нам не стане терпеливости, ми розтрїскаємо сї забаганки і тодї король Едвард VII. буде володарем лише власного острова. — Супротив такої зневаги цїла анґлійська праса піднесла оклик „Анґлія під зброєю", а Times висказує ся ось як: Хто вже нас не легковажить? Росия нас зовсїм іґнорує, Нїмеччина оказує нам ласкаво свою приязнь, доки не набудує воєнних кораблїв, Японїя чемно дякує нам за жертвовану собі спілку, Сполучені Держави кидають нам в очи імпертиненциї. А чому? Тому, що добре єсть уміти хапати склади угля, витворювати богато товарів, щоби їх розвозити по сьвітї, борикати ся майже два роки з Бурами, але далеко лїпше мати кілька мілїонів жовнїрів. Прецїнь в тім лежить тайна поводженя Росиї і Нїмеччини.

Спис населеня в Австро-Угорщинї.

В найновійшім числї „Дневника розпоряджень Мінїстерства справ внутрішних" оповіщено тимчасове зуставленє вислїду сегорічної конскрипциї в Австриї. Ті вислїди так представляють ся:

	Число населеня в 1900 р.	Число населеня в 1901 р.	Приріст за остат. 10 лїт.
Галичина	6,607.816	7,295.538	687.722
Чехія	5,843.094	6,318.280	475.186
Австрия Долїшна	2,671.799	3,086.382	424.583
Морава	2,276.870	2,435.081	158.211
Стирия	1,282.608	1,356.058	73.350
Тироль	812.696	850.062	37.366
Австрия Горіш.	785.831	809.918	24.087
Буковина	646.591	729.921	83.330
Шлеск	605.649	680.529	74.880
Дальматия	527.426	591.597	64.171
Країна	498.958	508.348	9.390
Каринтия	361.008	367.344	6.336
Істрия	317.610	344.173	26.562
Горицая і Градище	220.308	232.338	12.030
Сольногород	173.510	193.247	19.737
Триєст з округом	157.466	178.672	21.206
Форарльберґ	116.073	129.816	13.743
Разом	23,899.413	26,107.304	2,211.791

Краї угорскі т. є. Угорщина, Хорватия і Славонїя і округ Рєка числять разом 19,203.531 мешканцїв (більше о 1,739.740 як перед десятьма роками); — Босна і Герцеґовина мають тепер 1,595.265 мешканцїв. Отже разом числить тепер австро-угорска монархія 46,890.000 мешканцїв т. є. о звиш 4 мілїони більше як в р. 1890.

Загальний приріст населеня в Австриї користнїйший як в Нїмеччинї, бо коли в Австриї виносить 9·3%, то в Нїмеччинї лише 7·78%. Що-до поодиноких країв то процентовий приріст населеня так представляє ся: в Долїшній Австриї 15%, потім слїдує Триєст з округом 13·5%, Буковина 12·9%, Шлеск 12·4%, Сольногород 11·4 і Галичина 10·4%. В Чехії приріст населеня виносить 6·9%. Найменший приріст населеня виказують Країна (1·9%) і Каринтия (1·9%).

Новинки.

Львів дня 21-го марта 1901.

— **XL Роковини смерти Тараса Шевченка** відсьвяткують ся дня 24-го марта с. р. о 11-ій годинї рано в черновецкій I. державній ґімназиї (гімнастична саля) на дохід запомогового товариства імени Франц-Йосифа з такою проґрамою: 1. Промова до учеників, проф. А. Клим; 2. Ой чого-ж то почорнїло, слова Шевченка, музика Воробкевича, хор учеників під управою А. Вольского; 3. Кавказ, поезия Шевченка, виголосить ученик VI. кл. В. Пігуляк; 4. Минають днї, слова Шевченка, музика Плавюка, хор учеників під управою А. Вольского; 5. Відчит про значінє Шевченка, ученика VIII. кляси Н Клима; 6. Огнї горять, слова Шевченка, музика Воробкевича, хор учеників під управою А. Вольского; 7. До мертвих і живих.... Шевченка, виголосить ученик V. кляси О. Безпалко; 8. Гей по горі там женцї жнуть, народна пісня, музика Ф. Колеси, хор учеників під управою О. Ярмоловича.

— **Кінцеві роботи в Преображеньскій** (другій міскій) церкві при „Народнім Домі" у Львові почнуть ся весною с. р. Всї столярскі, сницарскі, лякерничі і золотничі роботи при іконостасї вже зовсїм покінчені, а тепер виготовляють ся образи для іконостаса. Кілька більших образів вже зовсїм готові і їх уміщенє в долїшних рядах почне ся уже в близькій будучности. Проповідниця в роботї, крилоси для висшого духовеньства, крилоси для співаків, лави для дам, панікадила і т. п. вже готові. Виготовленє великих ставників в ходї. Ризниця заосмотрена найпотрібнїйшими ризами. Також єсть уже де що з церковних знадобів, як: чаші, підсьвічники, престольні і ручні хрести і т п. День отвореня церкви ще не назначений.

— **Загальні збори Галицкої каси щадничої** відбудуть ся дня 18 цьвітня с. р. На порядку дневнім находить ся справа одвічальности членів ради надзираючої, дирекциї і комісиї контрольної, в голосних мальверзациях каси.

— **Царска ласка.** З царскої канцеляриї в Петербурзї надійшло до „Союза россійских писателїв" письмо, котрим відмовлено дозволу на здвигненє памятника Шевченкови.

— **Наглою смертию** помер вчера вечером на удар серця знаний у Львові купець Антін Гудієнс. Перед полуднем дістав покійник в своїм склепі сильного болю серця, а завізвані лїкарі сконстатували грізний стан недуги і навіть не позволили перевезти его до дому. Вечером недужому погіршило ся і він помер. Покійник був нежонатим, лїт 51 і не мав нїякої родини: опікував ся лиш трома нелїтними хлопцями сиротами по сестрі, на котрих тепер переходить его досить значне майно.

— **Самоубийство.** В лїсї в Пукові, повіта рогатиньского, знайшов двірский гаєвий вісїльця на дереві, чоловіка лїт за 40 одягненого в лахмани. Показало ся опісля, що то був слабий на умі Мартин Грибівский, котрий волочив ся по селах і жив з подайного.

сходах запосило вохким гнилим воздухом. Помости і стелї були так само спорохнавілі та сточені черваками. Всюди лежали великі купи тинку, що обсипав ся, а вітер дув і свистав, шумів і гудів, добуваючись до середини крізь многі діри і шпари.

Незадовго довідалась Кеті також, що крім того пуджаня, котре вже само могло викликати перестрах і збільшити силу уяви, була ще й загальна повірка, що в старім монастири ходять страхи.

— Я не вірю в страхи, і менї здає ся, що я би не перепудила ся — думала собі Кеті; а все-таки обставини, що викликали страх в єї окруженю, через то ще збільшили ся.

Комната пана Джірдльстона була як-раз над єї комнатою. Другого дня по єї увязненю пішла она сходами на гору, бо не маючи нїяких приборів до писаня не мала що робити, як хиба ходити по хатї та городї. Двері від Джірдльстонової комнати стояли отвором а она переходячи туди мусїла побачити, що комната була дуже елеґантно і вигідно уряджена. Так само і друга комната побіч неї, від котрої двері стояли також отвором. Красні меблї і дорогі коври творили якусь дивну противність до єї власної комнати з голими білими стїнами.

То все вказувало на то, що вивезенє єї до тої Прайєрі не стало ся наслїдком того, що старому купцеви прийшло то нагло до голови, лиш що він все добре розважив і все уложив після пляну. Щоби виконати той плян, він лиш удавав, що се стало ся наслїдком єї відмови Езрі. Яка була цїль тої інтриґи і чим то мало закінчити ся? То було питанє, що кождої хвилї приходило їй на гадку а відповідь на него здавала ся їй з кождою хвилею страшнїйшою і грізнїйшою.

У всїм тім було щось, що для неї було завсїгди тайною. Дївчина нїколи не подумала о тім, що єї майно може мати вартість для фірми. Она так була привикла до того, що Езра і его батько так байдужно говорили о мілїонах, що маловажила свій власний малий капітал і навіть не могла собі того подумати, як важним міг би він стати ся в якімсь критичнім часї. Їй взагалї не приходило й на гадку, що може настати така криза, бо від маленької дитини пригадувала собі, як єї батько говорив о средствах і о певности фірми. Що тота фірма знаходила ся тепер в дуже труднім положеню, що посїданє єї гроший було як-раз справою істнованя фірми, о тім она також анї на хвильку не подумала.

А тимчасом клопоти ставали з кождим днем щораз більші. Езра робив в Льондонї все, що лиш могла здїлати неподатлива енерґія і незвичайна здібність купецка, щоби здержати катастрофу. Коли приходило ся довги платити, то він умів здержати вірителїв з такою зручностию і виридостойностию, що всяке підозрінє було виключене. Але з кождим днем ставало труднїйше і він відчував, що ще лиш підпирає будинок, котрий вже так підогнив, що скорше чи пізнїйше готов над ним завалити ся. Коли в суботу приїхав до праєрі, видко було по его зажуренім і блїдім лици, які тяжкі часи він перебув.

Кеті зайшла вже була до своєї комнати, коли він приїхав. Але она чула гуркіт воза і здогадала ся, хто то був, заким ще зачула его грубий голос в комнатї під собою. Коли трохи пізнїйше виглянула крізь вікно, виділа в сьвітлї місяця, як він ходив зі своїм батьком по дворі і щось на розум клав єму до голови. Ніч була студена і їй дивно стало, що они мають такого говорити з собою, о чім не можна би поговорити при огни у великій, століовій комнатї. Більше як годину бігали они серед ночи там і назад, а відтак зачула Кеті, як замкнули ся двері від дому та незадовго опісля, як оба мужчини тяжкими кроками ішли попри єї комнату до горішних комнат.

Була то важна в своїх наслїдках розмова, котрої сьвідком она була. Езра пояснював свому батькови, що неможливо вже удавати і що мусить конче прийти або скора поміч або настати їх руїна.

Не здає ся менї, що доси хтось що винюхав — казав він. — Мортімер і Джонзон домагали ся в огидний спосіб заплаченя їх рахунку, але я їм замкнув роти. Я виймив мою книжку чекову з кишенї. — Добре, кажу, мої панове, коли конче хочете, то виставлю Вам чек на Вашу суму. Але то Вам кажу, що то послїдний інтерес, який разом робимо. Така велика фірма як наша, не може дати собі шкодити в своїм підприємстві. Они зараз замовкли і нїчо вже не говорили. Але то була страшна хвиля, бо як би були приняли моє предложенє, то було цїле убийство вийшло на верх.

Старий чоловічиско призадумав ся при тім слові, якого ужив его син і розтирав собі руки, як би нараз мороз пішов єму по тїлї.

— Як ти гадаєш, Езро — сказав він і вхопив сина за руку — чи то не дурний розум гадати, що убийство мусить на верх вийти? Менї пригадав ся Пількінґтон, той детектив, до котрого я часто заходив при Диргем-Стріт. Він казав, що після его гадки, висилають людий заєдно на тамтой сьвіт, але на десять случаїв ледви одним хтось журить ся. То девять шанс против одної, а до того ще ті, що виходять на верх, то звичайні історії. Коли би розумний чоловік до того взяв ся, то ледви чи его би відкрили. Якаж ся ніч студена.

— То правда — відповів син. — Але то таки найлїпше говорити о таких річах на дворі. — Якже вела ся, від коли ти тут?

— Дуже добре. Першого дня она показувала роги і хотїла іти до Бедеворт. Але менї

— **Пожежа церкви.** Пишуть нам: Дня 16 с. м. згорів у церкві на Круници коло Нароля престол і великий образ Матери Божої. Нова церков стягала рік-річно сотки вірних через сей чудотворний образ, істнуючий над 400 літ. Огонь постережено в полудне, і на щасте, угашено, а шкода виносить звиж 5000 кор., бо погоріли також золоті і срібні декорациї, жертвовані графинею Лосевою. Причиною огню мала бути непогашена сьвічка.

— **Пригода в суді.** З Бурштина доносять: Дня 10 с. м. по 8-ій годині рано в сали розправ бурштиньского суду, в котрій переводили ся всї розправи, завалила ся цїла стеля і до середини впала цїла реґістратура, що містила ся на поді, і поломила бариєри, столи й крісла. Щасте, що розправи, визначені на той день, мали розпочатись доперва о 9-ій годині рано, бо було би не обійшло ся без великого нещастя.

— **Спритного злодія** засуджено оногди в Новім Санчи. Він називає ся Михайло Лопушаньский і есть родом з Бережан. Ще у вересни 1900 р. закрав ся він був в Щавници до дому дра Корчиньского. За се его тепер суджено. При ревізиї в помешканю Лопушаньского знайдено молоток, шість витрихів і долїтце. Доходженя викрили, що Лопушаньский обкрадав богато склепів в Щавници і продавав крадені річи сусїдним селянам. Розправа показала, що Лопушаньский жив в Щавници з медиками, правниками і дамами, котрі пропадали за ним, а котрим він забирав годинники, золоті ланцушки а навіть стягав перстенї з пальцїв, а нїяка з обкрадених не припускала, що то Лопушаньский краде; всї гадали, що десь загубили свої дорогоцїнности. Лопушаньского засуджено на 3 роки тяжкої вязницї.

— **По сьвідоцтво убожества** зголосив ся позавчера до капеляна митрополита о. Головки якийсь бідак і чекав в передпокою, бо у о. Головки був під той час о. Сосенко. Коли по якімсь часї о. Сосенко вийшов до передпокою, не застав уже там нї незнакомого нї свого зимового пальта. „Бідний“ забрав.

— **Божевільний президент.** До французских часописий доносять з Мексика, що тамошний президент, Порфіріо Діаз, збожеволїв; єму здає ся, що на него нападають розбійники. З полїтичних причин довго укривано недугу президента. Правительство побоює ся вибуху революциї.

— **Траґедия звиданя.** Коли повістеписателї видумують в своїх повістях всїлякі страшні та незвичайні подиї і сцени, неодин з читателїв, коли то читає, гадає собі: От пише, щоби написати: так не може бути в житю! А то в дїйстнім житю складає ся нераз таке, що нїхто би й не придумав. Ось що стало ся сими днями на Угорщинї, в малій громадї Голич, в комітатї Нітра. Там жила в досить хорошій хатчинї від многих лїт якась жінка, котру загально уважано за вдовицю. При кінци тамтого тиждня прийшов вечером до хати якийсь подорожний та випросив ся на ніч. Она его приймила, а коли він лягав спати, дав їй якусь пачку, та просив, щоби она єї сховала. Коли подорожний заснув а тота жінка була в другій комнати, взяла єї цїкавість, що може бути в тій пачцї. Она розвинула єї, і на своє велике диво знайшла в нїй 12.000 зр. банкнотами. Тогди прийшла їй до голови страшна гадка убити подорожного. Она взяла великий кухонний ніж, влїзла на пальцях до другої комнати, де спав подорожний і зарізала его. Досьвіта взяла ся она запрятувати тїло, але чим більше приглядала ся его блїдому лицю, тим більше оно видавало ся її якесь знакоме. Дивила і дивила ся, аж пізнала зі страхом, що зарізала власного чоловіка. Нещасливий перед многими роками виандрував був до Америки Там з великим трудом заощадив собі і доробив ся гроший, котрі віддав жінцї, котру все ще любив, і до неї тепер вернув та хотїв лиш знати і переконати ся, чи чесна з неї людина. Пробу переплатив житем.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 21 марта. Вчера відбуло ся тут віче ческих радикалів, на котрім ухвалено дуже остру резолюцию против полїтики молодочехів.

Льондон 21 марта. Як доносять часописи президент Оранїї Штайн має перебувати в околици Пардеберґу і занедужав на дисентерию.

Вашинґтон 21 марта. Побоюють ся, що мирові переговори з Хіною розібють ся з причини жадань що-до відшкодованя.

Париж 21 марта. З Тієнтсіну доносять: Ґр. Вальдерзе нараджував ся вчера з російским ґенералом Воґаком і анґлійским комендантом Кемпбеллем. Воґак заявив, що спір не буде полагоджений доси, доки Анґлійцї не уступлять з території, до котрої має претенсию Росия. Кемпбель відповів, що не може уступити доки не одержить инших приказів з Льондона. Вальдерзе предложив, аби заряд над спірним місцем обіймила яка невтральна держава. Російский ґенерал відкинув то предложенє і ґр. Вальдерзе від'їхав до Пекіну.

Курс львівский.

Дня 20-ого марта 1901.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	610·—	620·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	547·—	556·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400 —	410·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·—	90·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	98·—	98·70
4½% листи застав. Банку краєв.	98·70	99·40
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	93·—	93·70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·10	91·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·70	96·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·30	102·—
„ „ „ „ 4½ %	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·50	93·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	100 —	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·80	93·50
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·—	87·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	67·—	71·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Курс віденский:		
Австр. черв. хреста	40·—	41·—
Угорск. черв. хреста	25.50	26·50
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	61·—	64·—
Базилїка 10 К	17·—	18·—
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·27	11·45
Рубель паперовий	2·52	2·56
100 марок нїмецких	117·20	117·70
Доляр америк.	4·80	5·—

здає ся, що їй тепер вже відхотїло ся. — Стівенс, той, що стереже брами, то знаменитий хлописко.

— Щож ти доси поробив? — спитав Езра і закурив собі циґаро.

— Я постарав ся о то, щоби тут як і в Бедсвортї та Клекстонї уважали єї за хору. Всї вже довідали ся о тїй біднїй недужій панї в прайєрі. Я пустив також чутку, що у неї в голові не всї дома, що розуміє ся пояснює достаточно, чому єї держать так в самотї. Коли би щось стало ся...

— Бий ся Бога, тихо! — відозвав ся молодий мужчина і аж задрожав. — То страшна история: о тім не можна й роздумувати.

— То правда, що сумна справа, але що нам иншого позістає?

— А якже ти возьмеш ся до того? — спитав Езра шептаючи охриплим голосом. — Чейже не на силу?

— Могло би може й до того прийти. Але я маю инші пляни в голові, котрих би можна насамперед спробовати. Менї здає ся, що я маю дуже простий спосіб.

— Як би вже не було иншого виходу, то я знаю чоловіка, що готов до всякого такого дїла.

— Хтож то такий?

— Хлописко, що знає як добре вдарити, бо я то сам на собі досьвідчив. Він називає ся Бурт і есть той сам, що менї в Африцї розвалив голову. То бідачиско, що з голоду гине і котрий готов до всего. Я стрітив его в Льондонї і зачепив. Як-раз тепер можна би его до такої історії ужити. Я его маю в руках, а він то знає, що я міг би єму біди наробити. Менї навіть здає ся, що то була би забавка для него, бо з того хлописка більше вже дикий зьвір як чоловік.

— Сумно, сумно! — говорив Джірдльстоп своє. — Коли чоловік вже раз так упаде, то чим ще відріжняє ся від дикого зьвіра. Як же би я знайшов того чоловіка?

— Зателеґрафуй лиш до мене; може так: Пришли якого лїкаря! — то так само поможе як і що иншого а на почтї то добре звучить. Я відтак постараю ся о то, щоби він найблизшим поїздом приїхав. Найлїпше буде, коли ти сам поїдеш на дворець по него, бо він майже певно буде пяний.

— Привези его сам — сказав Джірдльстоп. — Ти мусиш сам тут бути.

— Таже ти можеш і без мене дати собі раду.

— Нї, нї. Оба будемо жити або згинемо разом.

— Мене бере дїйстно охота віднекати ся тої історії — сказав Езра і станув. — Зійду на послїдного нужденника.

Що! Тепер відступати! — відозвав ся старий розлючений. Нї, нї, то було би труслива. Все добре для нас складає ся і нїчого нам більше не потреба лиш відваги. Подумай лиш собі, з одної сторони руїну і ганьбу та житє в бідї і погорду твоїх давних товаришів; з другої успіх, богатство, поважанє і все, що може житє зробити приятним. То ти знаєш так само добре як і я, що гроші тої дївчини моглиби нас поставити на ноги, а тогди все було би знов добре. Цїла твоя будучність зависить від єї смерти. Ми дали її до вибору, але она висьміяла нашу любов; тепер пора показати її нашу ненависть.

— То правда — сказав Езра і пустив ся дальше. — Не маю нїякої причини милосердити ся над нею. Я приложив руку до плуга і піду дальше.

— Оттак добре, мій хлопче! — відозвав ся на то старий.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)